

Johannes Freder Balthasar Masquedelius

Oratio De Excellente Doctrina Et Virtute ac vita Johannis Chrysostomi, Episcopi Constantinopolitani. Johanne Freder Superintendente, S. Theologiæ Doctore [et] Professore ... in Academia Rostochiensi, cum Gradus Doctoris Theologiæ ... M. Balthasari Masqvedelio ... Reginæ Daniæ Concionatori aulico publicè decerneretur, die XI. Septembris, An. 1595. habita: iam vero aliquot inclyti regni Danorum Episcopis, luminibus Ecclesiæ Dei Clarissimi, & fideliss. d. & d.

Rostock: Myliander, 1600

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1762857227>

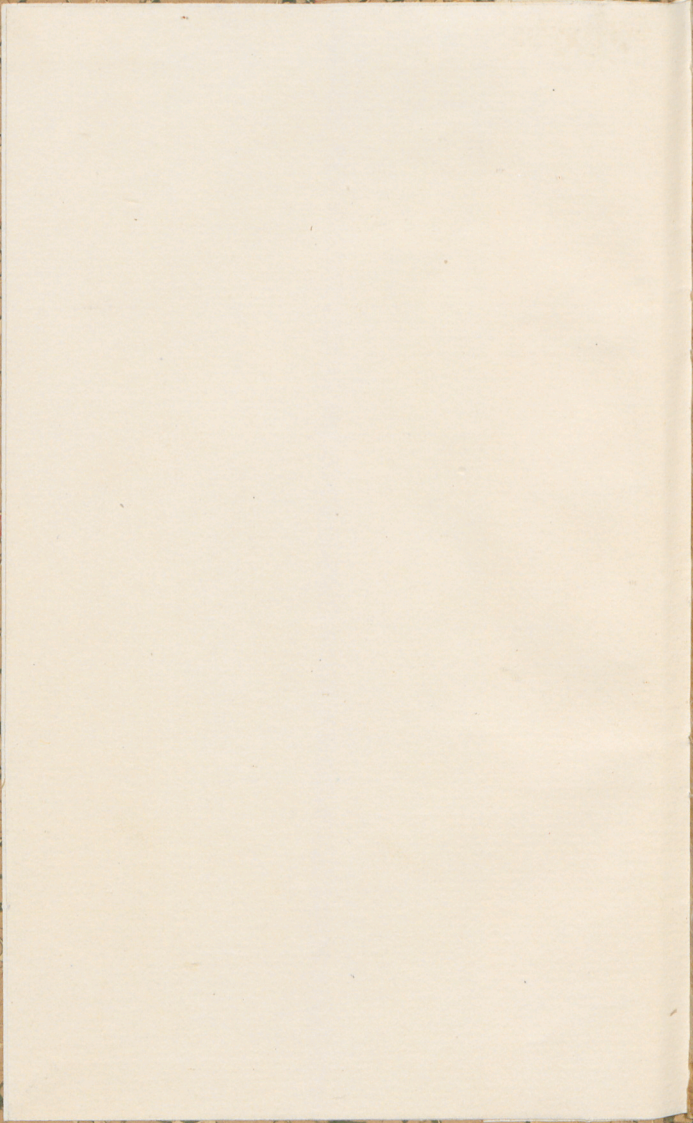
Druck Freier Zugang

Fe-

3129.

ORATIO
DE EXCELLENTE
DOCTRINA ET VIRTUTE
ac vita IOHANNIS CHRYSOSTOMI,
Episcopi Constantino-
politani.

Fe - 3129

222

IOHANNE FREDERO

Superintendente, S. Theologiae Doctore & professo-
re, & Collegij Theologici pro tempore Decano,
in Academia Rostochiensis, cum Gra-
dus Doctoris Theologiae,

Reuerendo & doctis. viris

M. BALTHASARI MASQVEDELIO
illustrissimae serenissimaeq; Reginae Daniae Con-
cionatori aulico publicè decerneretur, die XI.
Septembris, An. 1595. habita: iam verò aliquot
inclyti regni Danorum Episcopis, lumi-
nibus Ecclesiae Dei clarissimis &
fideliss. d. & d.

1 Tim. 4.

TYPVS ESTO FIDELIS

Rostochij, typis Myliandrinis, Anno 1600.
Mense Augusto.

Fe - 3129.

Reuerendissimis Dominis

D. M. IACOBO MATTHIÆ,
Episcopo Fionensi & Canonico Ri-
pensi,

D. M. IACOBO HOLMIO
Episcopo Alburgensi & Canonico
Wiburgensi,

D. M. PETRO HEGGELVND
Episcopo & Canonico Ripensi,

D. M. IOHANNI ÆGIDIO,
Episcopo & Canonico Arhusiensi,

&

Dn. GEORGIO SCHRODERO
Ecclesiæ Haderslebiensis, & vicina-
rum Præposito,

*Doctrina & virtute humanitateq; clarissimis, bene-
factoribus, amicis, symmystisq; suis tenuem hanc de
fidei Episcopo D. IOHANNE CHRYSOSTOMO orationem, honoris, ami-
citie & gratitudinis causâ
officiose*

D. & D.

Iohannes Frederus.

ORATIO
DE IOHANNÉ
CHRYSOSTOMO &c.

Cum instet dies, quo clarissimum Ecclesie Doctorem, Iohannem Chrysostomum, ante 1188 annos, postridie Idus Septembris, rebus humanis exemptum fuisse annotatum est; & usitata Scholæ consuetudo, vel de parte aliqua doctrinæ, & artium aut virtutum dignitate aliquid dicere, vel historias clarorum virorum, quæ et ipsa multa iuventutem de studijs et moribus salutaria monent, recitare permittat: Chrysostomi episcopi vitam, studia, & docendæ ac gubernandæ Ecclesie,

A 2 labo-

labores & pericula, hoc loco recensere potissimum visum est: Quem ingenio, pietate ac eloquentia praestantem, inter ceteros Ecclesiae Christianae Doctores eximia syderis instar eluxisse, & memoriam sui in benedictione, & laudem in ecclesia sanctorum illustrem, reliquisse ad omnem posteritatem, videmus.

Est autem pietatis & gratitudinis Deo debita pars non postrema, eorum virorum memoriam grata mente ac voce conservare, quorum salutari & insigni opera, Deus in vera doctrina à se tradita propagatione, in Ecclesia usus est. Ideo enim Deus Heroicos aliquot Doctores & gubernatores, excellenti
doctri-

doctrinae & virtute & multis gen-
tibus saluari instruit & ornat,
eamq; agnosci à ceteris & celebra-
ri precipit: ut Deum autorem do-
norum, quae in eis fulserunt, alij
agnoscant, & exemplis ad pietate-
m & decus excitentur: & Dei
sapientiam, bonitatem & presen-
tiam in gubernatione Ecclesiae, &
donis magnorum virorum, quae
sunt sapientiae & virtutis Divinae
radij, intuentes, Deum laudent ac
celebrent, ut precipit Psalmus:
Laudate Dominum in sanctis eius:
& pie ac sapienter scripsit quidam:
Hos ego cum laudo, laus ea tota
Dei est. Optarim autem tantum
virum, & tanta DEI dona in eo
lucentia, rudi & inculta oratione

A 3

mea

mea non deformari, sed magnitudi-
ninererum respondente laudatione
ornari posse. Sed cum Deus in-
fantium etiam & lactentium voce
laudes suas perfici testetur: et nunc
officij ratio, & Academia consue-
tudo, dicendi necessitatem mihi im-
ponat: non excusabo meam proli-
xè imperitiam vel infantiam, sed
obedientia & officij DEO & legi-
bus Academia debiti maiorem,
quàm ingenij & eloquentiæ lau-
dem esse statuens, argumentum
propositum, ut potero, tractabo.
Filium Dei Dn. N. J. C. sum-
mum Theologiae Doctorem ac epi-
scopum ecclesie ardentibus votis
precor, ut pura doctrina sua voce
semper aeternam ecclesiam, sibi in
his

his regionibus, per ministros idoneos ac salutare, colligat; & Doctores fideles ipse excitet, & reuerendum & clarissimum Dn. Doctorandum & nos singulos, doceat, gubernet & adiuuet, ut vera & salutaria nobis & alijs discamus et doceamus, & Dei gloriam illustremus: A vobis etiam viri clarissimi, magnificentia, dignitate, prudentia, eruditione virtute & nobilitate studijsq; doctrinarum ornatissimi adulescentes officiosè & amanter peto, ut de eloquentissimi Doctoris Chrysostomi vita me balbutientem potius, quàm dicentem candidè & benigne audiat.

Natus est Johannes Chrysostomus, Antiochia Syria metropoli,

A 4 loco

loco nobili, et celebri quondam, vr-
be copiosa, atq, eruditissimis homi-
bus, liberalissimisq, studijs affluen-
ti, quam totius Orientis apicem
Marcellinus nominat; &, in qua,
discipuli Apostolorum doctrinam
de Christo amplectentes Christiani
primum appellati sunt. Parentes,
tum generis splendore, tum vera
pietate & virtute nobiles, fue-
runt, Secundus & Anthusa, qui,
filium eximia ad virtutem & lite-
ras indole praeditum, & naturâ ad
facundiam & profluentem oratio-
nis copiam factum, in scholis Rhe-
torum, ac Philosophorum erudiri,
arexcoli, & ad Rempublicam prepa-
rari voluerunt. Florebat, ea atate
illustri sapientia ac eloquentia &
Atti-

Attica inprimis elegantia gloria
LIBANIVS *Antiochenus.*
apud quem, condiscipulos Chryso-
stomus adolescens habuit, Euagri-
um postea episcopū Antiochenum;
Theodorum Mopsuestiensem in
Cilicia; Maximum Seleucis, Isau-
ria; Et paulo ante Chryso-
stomum, eidem Libanio operam dederant,
Basilius omnium scriptorum Ec-
clesiasticorum eloquentissimus: &
Gregorius Nazianzenus, qui in
ecclesia Byzantina gubernatione
Chrysostomum precedens, ortho-
doxam in ea urbe Ecclesiam, Aria-
norum furoribus sub Constantio,
Juliano & Valente ferè deletam,
instauravit. Libanij eloquentiam
multis insignibus elogijs Basilius in
A 5 episto-

*epistolis celebrat. ἔμπειρον δὲ λόγον Πι
χτιδὸς Λιβάνιου ἔγραψεν, οὗ μόνου πῶς λόγοις
ψυχῶ ἐδώρησατε spiritu et vita anima-
tam orationem solus in terris Libani-
nius scripsit, qui solus animam ora-
tioni à se formatam donavit. A tali
ergo praeceptore in studijs eloquentiae
formatus ac expolitus Chryso-
stomus, accedente ad naturam exi-
miam atq; illustrem doctrinam caelestis,
ac Philosophiae uniuersae scientiam,
et usu dicendi ac exercitatione
assidua confirmatus, non immeri-
tò à posteritate Chryso-
stomi cognomen accepit, quod soli alioquin, in-
ter omnes eruditos, Dionisio Sophi-
sta, elegantissimis, et argutissimè
elaboratis orationibus, quae adhuc
extant, Traiani aetate claro, con-
tigit.*

tigit. Chrysoſtomus autem velut
per gradus, in Eccleſia Antioche-
na progreſſus, primum lector Ec-
cleſiaſticus, deinde Diaconus à
Meletio epiſcopo, poſtea preſbyter
ab Euagrio ordinatus eſt. In primis
autem Flauiano epiſcopo familia-
ris, & comes celebratae illius Le-
gationis pro totius ciuitatis An-
tiochena ſalute ad Imperatorem
Theodoſium ſuſcepta fuit. Cum
enim irritata, magiſtratum Cæ-
ſareorum in tributis exigendis a-
cerbitate, multitudo Antiochena,
ſeditione atroci commota, non tan-
tum magiſtratus Cæſareos truci-
daſſet, verum etiam Imperatricem
laudatiſſimam, Placillam recens
deſunctam contumelia affeciſſet,
euer-

euersis statuis, in illius honorem
passim in ea urbe erectis: cumq;
Imperator grauissimas indignatio-
num flammis aduersus ciuitatem
concupiens, totam euersurum se mi-
naretur: Flavianus episcopus, pa-
terna fide & cura de salute ciuita-
tis sollicitus cum delecto ex omni-
bus ordinibus comitatu, supplex
apud Theodosium pro ciuibus suis
factus est; inter cetera dicens.
Non oportere imperatorem pro-
pter violatam mortuae coniugis
imaginem, tot viuas Dei imagines
trucidare, ac reconciliata Casari
ciuitate, cum domum redisset, per
Chrysostrum acta in legatione
publice coram Ecclesia exponi iu-
bet. ac orationes in eo negocio cir-
citer

citer decem, antè & pòst legationem ad populum Antiochenum, habitæ adhuc inter Chrysofomi Homilias extant.

Hac tanta celebritate fama cum passim in Oriente nomē Chrysofomi innotuisset: accidit, ut Necario, Constantinopoleos episcopo defuncto, successor autoritate, doctrina, & eloquentia, excellens, quæreretur. Omnium igitur ordinum, nobilium, Cleri, & populi suffragijs, Chrysofomus ab Arcadio accitus, & à Theophilo Alexandrino ordinatus est, cum quidem cura ecclesiarum, non in urbe Constantinopoli solum, sed totius etiam Thraciæ, Asiæ, & Ponti inspectio ipsi commendaretur.

Tan-

Tanto muneri cum præisset, singulari diligentia, fide, constantia & sedulitate spartam suam ornare studebat, & functionem sibi commissam exequabatur. Fideliter & perspicue veram & salutarem doctrinam, ac veram agnitionem ac inuocationem DEI, ad pœnitentiam, & fidem, & pietatem veram, & consolationem in animis alendam, & mores pie regendos utilem, omisis disputationibus argutis & curiosis, quæ prophanas quæstiones pariunt magis quàm fidem & dilectionem in Christo Iesu (ut Paulus loquitur) assidue populo proponebat: qui & rerum bonitate, & eloquentia illius illecebris captus studiosissimè docentem
audie-

audiebat, ac ex ore illius, doctrina
& consilijs totus pendeat.

Itaq; non in subtilibus & curio-
sis dogmatum disputationibus &
controuersijs argute disceptandis,
in quibus οἱ λόγοι κατὰ πάλαισι λόγους &
mutuis se acuminibus compun-
gunt, sed in materijs moralibus fe-
rè, utilibus ad vitam & mores pie
& sanctè regendos, Chrysostroni
Homilia versantur, dum de pre-
catione & Gratiarum actione
Deo prestanda de vera Humili-
tate & patientia, & quia humili-
tas antecedit gloriam, quanto
quis officij causa acerbiora passus
fuerit, tanto magis gloria eius ex-
crescit, de candore & Dilectione
ac Eleemosynis proximo tribuen-
dis.

dis de pia concordia bonis omnibus
preferenda, & mansuetudine, de
temperantia & ieiunio, de fugien-
da luxuria, ambitione, ira, in-
vidia, obrectatione, calumnia, &
similibus vite humanae & virtutis
pestibus excidendis assidue preci-
pit, & hac populari, & ad vulgi
captum accommodata docendi
ratione utilius auditorum pietati
& virtuti alenda consulit, quam
si Dionysij Areopagita, vulgò
dicti, μεγαλοφρονος βασιλευσιν
Thomam & Scotum ipsum subti-
litate questionum & disputatio-
num acuminibus superare studuis-
set. Etsi autem rarò dogmatum
controversias attingit & morali-
bus illis materijs, in docendo ut
pluri-

plurimum occupatur: tamen de aliquot fidei articulis & multis notiorum temporum controuersijs, Testimonia illustria & cum nostris ecclesijs consentientia passim recitat. quæ ex ipsius homilijs excerpti prodesset. Symbolum Nicenum de uno vero Deo & seruatore nostro I. C. repetitum anno 17 ante ipsius Episcopatum in Synodo Constantinopolitana, simplici & indubitata fide amplexus est, & summam in Homilia de fide in Christo breuiter recenset, Deum non esse causam peccati & damnationis humane sed voluntatem Diaboli & hominum, constanter ubiq; profitetur, etiamsi omnia quæ opponuntur de diuina

B

deter-

determinatione, permissione, &
sustentatione, natura peccantis
prorsus extricari, ut omnibus con-
tentiosis satis fiat, nequeunt. Li-
bertatem igitur humanae voluntatis
à coactione & necessitate omni-
um actionum Stoica & Mani-
chea ubiq; defendit: & Gratia do-
num, non tollere libertatem, sed
sanare & adiuuare demonstrat.
De confessione peccatorum, non
coram hominibus, sed coram Deo
facienda in Psalmum Miserere,
& ad Ebraeos 12 concionatur, Pec-
cata tua dicito, ut deleas illa.
Non dico, ut confitearis conseruo
tuo, ut exprobret. Dicito Deo,
qui sanat ea. Nam sub proximo
Chrysostomi antecessore, episcopo
Necta-

Nectario, Constantinopoli pri-
uata confessio, graui de causa in-
termitti cœperat.

De cœna Domini passim concio-
natur: Homilia 30 de proditiōe
Iuda, (Tomo v) Nūc ille praesto est
Christus, qui illam ornavit men-
sam, ipse istam quoq, consecrat.
Non enim homo est, qui propo-
sita in mensa Domini corpus facit,
& sanguinem sed ille qui crucifi-
xus pro nobis est Christus. Sa-
cerdotis ore verba proferuntur, &
DEI virtute consecrantur, &
gratia. Hoc est, ait, corpus me-
um, hoc verbo proposita conse-
crantur: Et sicut illa vox qua di-
cit: Crescite & multiplicamini &
replete terram, semel quidem di-

B 2

cta est,

Etā est, sed omni tempore sentit
effectum ad generationē operante
natura: ita & vox illa semel qui-
dem dicta est, sed per omnes men-
sas ecclesie usq; ad hodiernum di-
em & usq; ad eius adventum præ-
stat sacrificio firmitatem: In o-
mnibus itaq; Deo pareamus neq;
contradicamus: licet cogitationi-
bus nostris adversari videatur &
oculis, quod dicitur; sed sit & cogi-
tationibus & visu dignior ipsius
sermo: & in mysterijs agamus.
Nec solum præ oculis posita respi-
ciamus, sed ipsius verba continea-
mus. Ipsius enim sermo infallibi-
lis, sensus autem noster seduci fa-
cilis. Ille nunquam decedit, hic
autem ut plurimum errat: Quo-
niam

niam igitur verbum dicit: Hoc
est corpus meum & pareamus &
credamus, & intellectualibus ip-
sum oculis intueamur.

Ac ex Chrystostomo, nullas e-
ius atate priuatas missas, sed v-
nam communem cenam seu Syna-
xin fuisse, satis constat ac plura
de hoc articulo testimonia à pluri-
bus collecta extant.

De adoratione Christi secun-
dum carnem in Epistola ad Ebreos:
Reuera magnum & admirabile
& stupore plenum est, carnem no-
stram sursum sedere & adorari ab
angelis & Cherubin ac Seraphin,
que sepius mente versans inuocor
patior, & magna de genere hu-
mano cogito, sed hac & similia,

B 3

de

de controuersijs nostri temporis
dicta, ex operum Chrysofomi le-
ctione attēta aliquando excerpere,
et ad cōuenientes doctrina Theolo-
gica locos referre poterimus. Omis-
sa igitur hac testimoniorū doctrina
collectione, ad ceteras partes officij
episcopi à Chrysofomo fideliter ad-
ministrati accedo. Non enim do-
ctrinam solum placidè & sedulò
auditoribus tradidit, verum et-
iam peccata & mores vitiosos in
Clero, aula & populo, in omnibus
hominum ordinibus grauter ac se-
uerè absq; prosopolepsia taxauit,
& clerum imprimis ad morum gra-
uitatem & vitam sacerdotio di-
gnam, & canonibus ecclesiasticis
conuenientem adhortatus est, de-
linquen-

linquentes aduersus canonas se-
uerè correxit. Quares primum
et odium multorum in Clero conci-
liauit: qui aduersus episcopum cõ-
spirantes, asperitatem illius nimi-
am & superbiam ac fastum, passim
ad populum traducebant. Sape
enim accidit, quod de Jeremia
Propheta quidam scripsit, eum tot
hostes habuisse, quot auditores: tot
viperas, quot collegas. Felicior
autem Chrysoctomi conditio fuit,
quem auditores propter pietatis
doctrinam ac eloquentiam dilige-
bant, Clerici verò collega, id quoq;
in eo calumniabantur, quòd vale-
tudinis causa, invitatus ad alio-
rum conuiuia nunquam accederet,
& ipse domi ferè solus cibum su-

mere soleret. Sed Episcopus, ἐμμελής
τῶν πρακτικῶν, ἀειλής δὲ τῶν περὶ αὐτῶν λογιῶν
μυσίων, intentus in ea quae erant a-
genda, & Cleri de se fabellas in-
vulgum sparsas, negligens, ma-
gno, ac excelso animo mandata of-
ficij sui munera, in docendo, ar-
guendo, corrigendo ac instituendo
in iustitia urgebat: donec ex pro-
ceribus quosdam solita lingua li-
bertate obiurgans, maiorem ad-
versus se invidiam, accendit.
Summam tunc potentiam in aula
Byzantina tenebat Eutropius
eunuchus, qui Arcadium totum
Gorgonis instar possidebat, ven-
dens magistratus ac sententias
ac dans & eripiens provincias,
quibus volebat: qualis apud
Tibe-

Tiberium Seianus, apud Seue-
rum, Plautianus fuerat. Hic
Eutropius, cum Palatii Cæsarei
præfectus, ac eo anno consul esset,
cupiens in quosdam, qui ad Eccle-
siam confugerant, animadvertere,
legem ab Imp. ferri curauit, ut
liceret fontes ex templo vi ad sup-
plicium abducere, cum antea pœ-
na differentur. Hoc privilegium
templo auferri agre ferens, cum
paulò post Eutropius ipse offen-
so imperatore, ad summum
altare Ecclesia sua confugisset:
toti concioni eum, velut exem-
plum vanitatis & inconstan-
tia rerum humanarum, satis acer-
bè misero insultans ut Πιχαιος γενεῖν
videri posset, proponit, ac Eutro-

B 5

pio

pio, tum quidem, iuxta ipsius legem, ex templo extracto, iussu imperatoris caput praecisum, & nomen eius ex consulum ordine penitus erasum est, sicut biennio antè, Ruffinus, summus exercituum dux & Arcadij tutor, in ipso conatu affectati imperij interfectus erat. Quos ambos sempiternae posterorum, infami memoria Claudianus tradidit: cum dubitantem se de providentia, ob felices sceleratorum Ducum, successus, tandem utriusq; supplicio, piam assensionem de providentia rursum in suo pectore confirmatam fuisse memorat. Non iam ad culmina rerum Iniustos creuisse queror: tolluntur in altum. Ut
lapsu

lapsu graviore ruant. His tertium Gaina ducis Gottici & summe militum magistri exemplum addo. Is cum Arianus esset, Templum sua religionis exercitio intra urbem Constantinopolin ab Imperatore attribui petebat. Episcopus, re ad ipsum delata: Noli (inquit) ò imperator, hac promittere, neque sanctum canibus dare. Non enim potero Deum piè glorificantes expellere, & templum sanctum blasphemantibus Deum impiè tradere. postea prasente Arcadio, Gaina potentissimi Ducis Barbari impudentiam, ita retudit, ut sponte ab hac petitione tum desisteret. Sed postea seditionem adversus imperatorem alia de causa movens,

uens,

uens, cum noctu submissis militi-
bus incēdere Palatium Imperato-
ris, in quo nulla esse militum præ-
sidia sciebat, conatus esset, An-
geli Gigantum specie armati, mi-
lites depulerunt, Inde Thraciam
direptionibus & incendijs perua-
gatus, cum misso ad eum episcopo
legato non flecteretur, tandem
profligato exercitu cum euasisset,
in fuga interfectus est. Ab his
igitur hostibus, quantumvis po-
tentibus, periculum capitis Chry-
sostomo nullum adhuc extitit, do-
nec Eudoxiam imperatricem gra-
uissimè offendit: Quæ, per episco-
pos aliquot, & proceres aulicos,
arte tandem eò rem deducit, ut
Synodo convocata Chrysostomus
excussus

excussus episcopi dignitate, in exi-
lium pelleretur. Magna eo tem-
pore inter episcopos precipuos, de li-
bris Origenis dissensio erat. Quos
Theophilus Alexandrinus ac E-
piphanius Cypri episcopus con-
demnari volebant: quibus assenti-
ri Chrysostomus, ante catholicam
causa cognitionem, cunctabatur,
& minas Theophili, aliorumq;
inimicorum suorum, machinatio-
nes, excelsa animo, ex sublimi de-
spicere ac contemnere se ostendebat
donec Epiphanius ipse, à Theophi-
lo incitatus, Constantinopolim ac-
cessit & damnationem librorum
Origenis subscribi frustra urisit.
Chrysostomus, ab Eudoxia, Epi-
phanium, aliosq; adversus se inci-
tari

*tari intelligens, Hipponacteam,
mala mulieris vituperationem,
die decollationis Iohannis Baptista
instituit, qua die decollationis oc-
casio acriora in Herodis similes
etiam dicendi presbiteris datur,
ut epigramma eruditum & inge-
niosum ostendit.*

Coram Herode Herodiadis dum filia saltat,
Dum cui debuerat displicuisse placet
Ebrius affectu Rex coniugis, ebrius illo
Fortunæ luxu, prætereaque mero.
Opre, ait, virgo; dabitur, iuravimus huius
Dimidium regni poscere si libeat.
Impia suggestu sceleratæ filia matris
Inquit, Baptistæ da precor ergo caput.
Rex dolet & tristis concedit, nempe coactus
Iurisiurandi religione sui.
O Regem fidum, sed tunc tantummodò fidum
Maius perfidia est cum scelus ipsa fides
Ora viri fœdo sancti fluitantia tabo
Decussumq; gerit regia mensa caput.
Talia regales ornant bellaria mensas
Credere mihi, non est pauperis iste cibus.
Quem

Quemadmodum autem laudatio bona & honesta foemina institui potest ut dicas, O BONVM, OMNI BONO MELIVS VXOR BONA: &c. Sic vituperatio mala mulieris à Chrysofomo instituta est his verbis: Quis mulierum illarum (Herodias, Iezabelis, Dalila) crudelem malitiam enarret? ò MALVM OMNI MALO PEIVS, MVLIER MALA. Hæc si potentis alicuius vxor sit, non cessat die ac nocte virum suum callidis stimulare sermonibus, blanda nequiter, & importuna violenter, donec mentem eius extrudat, ut similem sibi faciat maritum, improbis male suadet consilijs, sicut Herodias fecit Herodi. Hanc asperam obiurgationem aduer-

adversus se potissimum directam, Eudoxia universo etiam populo iudice, intelligens & ardenti vindicta cupiditate inflammata aliquot episcopos & proceres instigat, ut Chrysostomum, alij de alijs criminibus accusent. Theophilus igitur Alexandrinus Synodo Chalcedonem convocata Chrysostomum citat. Hic, per procuratorem, illud inimicorum suorum conventiculum adire recusat, & generale concilium, non suspectum, institui petit. Cum autem quater citatus non comparuisset, velut inobediens et contumax damnatus est. ac ne ulla propter ipsum seditio moveretur, sponte se, ignorante populo, imperatoris
mini-

ministris decretum Synodi execu-
turis, tradidit, & ad Hieron
Pontiosium, velut in exilium du-
ctus est. Orta autem ingenti se-
ditione & ad ipsum Palatium po-
pulo clamante, & episcopum suum
reposcente, principes petitioni vul-
gi, tantopere commoti, cedentes eu-
nuchum mittunt, qui episcopum in
civitatem redire, & suo officio,
ut antea, fungi iubeat. Rursus
igitur aliquantisper in ecclesia do-
cet Chrysostomus & episcopos ac
pastores ordinat. Accidit autem
paulò post, ut Eudoxia Impera-
trici statua argentea, non procul
à templo Sophia, in columna por-
phyretica collocaretur, apud quam
histriones & Mimi comedias cre-
bras

G

bras

bras & alia spectacula exhibebant. Hanc statuam & ludos praesertim templo vicinos, severe episcopus taxabat & non premissa antea privatim supplice ad Principes libello, statim liberrimo eloquentia impetu talia iubentes fieri, asperissime obiurgat: cumq; non tollerentur ludi, & Eudoxiam denuo adversus se gravius inflammatam esse sentiret, concionem ab his verbis inchoat: Jam iterum Herodias insanit, iterum turbas ciet, iterum saltat, iterum Iohannis caput in disco petit.

Paulo post denuo ab episcopis ipsi inimicis deponitur, & iussu imperatoris, qui se communicare illi, a duobus concilijs damnato, amplius

plus non posse ostendebat, ad ex-
tremos Imperij Romani & Ar-
menia fines relegatur: ubi altero
exilij anno, Christi 412, die 14
Septembris, ex hac vita, in cœle-
stem ecclesiam evocatus est: anno
20 post Gregorium Nazianze-
num: nono post Ambrosium e-
piscopum Mediolanensem: deci-
mo post Martinum episcopum
Turonensem, octavo ante Hiero-
nymum, vicesimo ante Augusti-
num, ex his terris sublatum. Nam
hæc lumina ecclesie Dei præcipua,
exiguis & brevibus intervallis se
mutuo secuta sunt.

Agamus autem Deo eterno cu-
stodi & conservatori ecclesie sue,
toto pectore gratias, quòd lucem

C 2

vera

vera de se doctrina & Doctores ac
gubernatores Ecclesia salutare om-
nibus temporibus excitavit, ac
rexit, eumq; ardentibus votis pre-
cemur, ut deinceps etiam in hac
mundi senecta, idoneos ac fideles
ministros & operarios in messem
suam mittat: & ministerio rewe-
rendi clarissimiq; Domini Docto-
randi benedicat: ut ipsi trino &
uni Deo gratum, & multis homi-
nibus salutare sit, & idem Deus
max: opt: sanctiss. nos omnes & sin-
gulos doceat, seruet, ac gubernet.

DIXI.

Iam restat id, cuius nomine po-
tissimum hic publicus & solennis
actus institutus est, ut reverendo
docti-

doctissimoq; Domino Candidato
conferamus publicum doctrina
testimonium, quod à collegio no-
stro reuerenter petijt, idq; clemen-
tissima & optima voluntate & iussu
inclytæ serenissimaq; Danorum
Regina, illustrissimi celsissimiq;
principis & Domini, Domini
VLRICI, principis Megapo-
litanorum, patris patriæ, Domini
nostri clementissimi, (quem meriti
honoris debitaq; subiectionis causâ
toties nominamus) filia vnica &
vnice carissima, quæ in munere
Ecclesiastico huius nostri symmista
fidelis & felici opera præclare utitur
eoq; minus officio nostro deesse ei
voluimus vel debuimus, maxime
etiam cum non solum iam antè

C 3

nobis

nobis toto eo tempore, quo nobiscum in hac Academia aliquot annos familiariter vixit, pietatem & mores ipsius temperantes, castos, & suaves perspexerimus & ad amorem virtutis honestatisq̃, & ad moderationem ac gravitatem morum à natura eum ipsà duci, atq̃ doctrina & assuefactione naturam bonam excoluisse, & dilectionem ac studium veri timoris Dei, verae fidei & modestiae, reliquarumq̃ virtutum generi vitae, cui consecratus esset, convenientissimarũ, in suo pectore confirmasse, sed etiam ex eiusdem proximè elapsis hebdomadibus hic viventis familiaribus serijsq̃ colloquijs de rebus Theologicis & Divinis in privato

uato examine & publica disputa-
tione eius eruditionē ita explora-
uerimus, ut dignam honorifico col-
legij nostri testimonio iudicemus:
quod hic ipse scit non esse profa-
num spectaculum. sed iudicium
Ecclesie Dei, & agnoscit etiam
inde gradū vitæ præcipuum esse fie-
ri Doctorē Ecclesie talem, qui ita
sit à toto Doctorum sanctæ Theo-
logia collegio examine debito inspe-
ctus & publicè adhibita disputa-
tione acris, & seriatentatus, & tot
prestantium & excellentium pie-
tate, doctrina, virtute, autoritate,
dignitateq; virorum presentia
& congratulatione comprobatus:
atq; se ministrum Ecclesie eiusmo-
di iam constitui, qui non tantum

C 4

tradere

tradere fideliter vniuersam Eccle-
siae doctrinam, sed etiam omnes
Ecclesiae, omnium temporum con-
trouersias scire debeat, & si non
sciat omnes adeo plene & integrè,
in studium inquirendi incumbere,
ut possit eas iudicare, et propugna-
re pro veritate, atq; refutare erro-
res, qui puram doctrinam prauo
aliquo dogmate in quatuor Syno-
dis: Nicana, Bizantina, Ephe-
sina, Chalcedonensi damnato cor-
rumpunt aut alijs furoribus fana-
ticis intricant. De his & alijs
rebus grauissimis & maximis Candidatum hoc ce-
stimonium & gradus, quem iam accepturus est, com-
monefacit. Primum autem iurabit, more solito
iuxta formam, quam publicus Academiae minister
ei praeponet.

IVRO

PRÆSENTATIO

Reue-

Reuerende & clarissime Dne.
Doctor Luca, Vicecancellarie &
Collega colende. Ad Academias
in primis apostoli præceptum per-
tinet: BONVM DEPO-
SITVM CVSTODI PER
SPIRITVM SANCTVM
Atq; iccirco in Scholis propaga-
tio doctrinæ prophetica & aposto-
lica sancita est, & ordinati sunt
gradus, et Episcopi præditi autori-
tate, Academiarum cancellarij
à quibus constituti sunt: ut celestis do-
ctrina aliq; artes ritè conseruen-
tur, & hoc sanctissimum nobileq;
depositum ad posteritatem verum
& sincerum transferatur. Hoc
consilio ante annos centum octo-
ginta vnum, tempore Constanti-
C 5 nensis

ensis Concilij, consentiente Sigis-
mundo imperatore, inclytæ huius
Academia Cancellarius prefectus
est, EPISCOPVS Ecclesiæ
Suerinēsis; e qua notitia Christi an-
te quingētos annos latè in Daniã,
in Pomeraniam, in has aliasq; vi-
cinas regiones sparsa & propagata
est: quæ iam in Ecclesijs nostris
purissima & clarissima fulget Dei
beneficio, quod ingens est imò
maximum & gratis mentibus &
gratis vocibus agnoscendum &
predicandum.

Cum autem hoc tempore reue-
rendissimi Domini, Domini E-
piscopi Suerinensis Academia no-
stræ Cancellarij debito cum hono-
re sæpius nominandi, principis
nostræ

noſtri illuſtriſſ. & Domini Cle-
mentifſimi iuſſu munus Cancel-
lary tibi impoſitum ſit, præſentem
Candidatum genibus coram Deo
& ſummo ſuoq; in terris magiſtra-
tu inſidentem, cuius doctrinam &
mores antè commendavi, commen-
do tibi denuò, quem ſcis promiſiſ-
ſe fidem & diligentiam. Atq; etiã
atq; etiam peto, ut uſitato in Aca-
demijs more poteſtatem & licenti-
am accipiendi gradum & inſignia
doctorem Theologiæ ipſi concedas,
& unà nobiſcum votis ardētibus
preceris, ut omnia ad gloriam Dei
& ſalutem hominum dirigantur.

PROMOTIO

Quod

Quod igitur felix faustumq; sit.
Ecclesia Dei, Ego Johannes Fre-
derus sacra Theologia Doctor &
Professor, autoritate publica,
qua in presentia fungor, te M.
BALTHASAREM
MASQVEDELIVM in
nomine Patris, Filij, & Spiritus
sancti, communi nostrae Ecclesia
& collegij Theologici sententia
creo, promoueo & pronuncio,
Doctorem Theologiae, quae in Eu-
angelio Dei proposita est, et quam
in Ecclesia sua DOMINUS noster
IESVS CHRISTVS fide-
liter conseruari propagariq; vult:
& oro Deum trinum & unum,
vt mentē, studia, consilia & concio-
nes tuas regat suo Spiritu Sancto,
&

Et adsit tibi, ut officium tuum sit salutare Et Ecclesie Dei fructum producas copiosum.

RITVS PROMOTIONI ADDITI.

Vsitati autem sunt aliqui ritus in hac testimoniorum renuntiatione publica, quos sapienti antiquitatis consilio institutos etiam adhibebo: ut tibi tribuantur omnia ornamenta Et priuilegia gradui Doctorum adiuncta.

CATHEDRA.

Primum te reuerende Et clarissime Domine Doctor BALTHASAR MASQVEDELI in hanc superiorem Cathedralam

thedram vocās admoneo te de vo-
catione, non inuadendum esse sine
vocatione munus docendi in Ec-
clesia & te cum iam præclaro mu-
nere Ecclesiastico apud inçlytam
& optimam Reginam D. SO-
PHIAM serenissimæ DANIÆ
Norvvegiæ, Vandalorum & Go-
thorum Regis, Ducis Slesvici,
Holsatiæ, Stormariæ, & Dith-
marsie: Comitissæ in Oldenburg &
Delmenhorst, laudatissimæ celsissi-
mæq; memoriæ, viduam ^{capituli de c. n. s.} fungaris, fidelissimè debere te ei in-
seruire. Quod si facies, vt es antè
pollicitus, Deus tua aucturus est
dona euentusq; recturus, sicut
in parabola de ijs, qui fideliter
negociantur, dictum est: Habenti
dabitur

dabitur: Et Paulus inquit: Qui
honeste seruiunt, gradum sibi ho-
nestum acquirunt & magnam fi-
duciam, quæ est in CHRISTO
IESU. Magna consolatio est,
certum legitima vocationis testi-
monium habere, & membrum esse
veræ Dei Ecclesie fidelibus, &
pijs, eruditis, & sincera beneuo-
lentiã inter se coniunctis Doctori-
bus Euangelij claræ & florentis,
quemadmodum David: Letatus
sum (inquit) in his quæ dicta sunt
mihi, in domum Domini ibimus:
Quia illic sedent sedes in iudicio,
Cathedra domus David. Rogate,
quæ ad pacem sunt Ierusalẽ, prosperen-
tur diligeteste, sit pax intramuros
tuos, & beatitudo in palatijs tuis.

LIBER

LIBER APERTVS &
CLAVSVS

Deinde quia summus & preciosissimus in terris thesaurus & lumen vitæ præcipuum est hic liber sacrosanctorum bibliorum, continens Doctrinam de vero Deo, & redemptore nostro IESV CHRISTO immediatè ab ipso Deo per filium in scriptis Prophetarum & apostolorum traditam: qua ipse sua voce nobiscum loquitur, & humano generi arcanam voluntatem suam de reconciliatione & æterna hominum salute manifestat, qua immediatè seruit fini ad quem homo conditus est: qua omnibus cæteris artibus & doctrinis velut
mini-

ministris utitur, cui custodien-
da, & conseruanda imperia, re-
gna, Ecclesie & Scholæ potissi-
mum seruiunt, quæ deniq³ notiti-
am Dei ac inuocationem veram,
& normam regenda vitæ certam
& firmam consolationem in omni-
bus arumnis, & præsidia vitæ præ-
sentis & fontem æternæ salutis
monstrat. Hunc igitur librum
tibi trado & aperio: ut præcipua
deinceps etiam cura & labor de-
sideriumq² tuum sit cœlestium ora-
culorum discendorum & ad vsum
transferendorum studium & dili-
gentia, & religionis cultusq² Di-
uini scientia de die in diem maior
& vberior. Tanta enim (ut
verbis Augustini utar) est Chri-

D

stiana-

Stianarum profunditas literarum,
ut in eis quotidie proficerem, si eas
solas ab ineunte pueritia usq; ad
decrepitam senectutem maximo
otio, summo studio, meliore inge-
nio conarer addiscere: in quibus
latet altitudo sapientia, ut anno-
sissimis, acutissimis, flagrantissimis
cupiditate discendi hoc contingat,
quod eadem scriptura quodam lo-
co habet; Quum consummaverit
homo, tunc incipit. Assidua igitur
lectio & meditatio huius libri no-
bis esse debet commendatissima &
præcipuum est officium, quod nobis in-
cumbit: ut simus custodes huius libri
sacrosancti & verarum eiusdem
explicationum: nec licet nobis, ut in
alijs artibus, ingeniorum acumine,
dogmata

dogmata excogitare, sed hanc sinceram illibatamq; doctrinam, qua in libris, quos per Prophetas & apostolos Deus Ecclesie tradidit, semper & perpetuo nos amplecti ac propagare necesse est. Mandata enim manifesta sunt: Ab infantia sacras literas noueris. Attende lectioni & doctrinae. Ad legem & ad testimonium: Quod si non dixerint iuxta verbum hoc, non erit eis matutina lux: E contra vero est promissio addita, in eo catu verè Ecclesiam DEI esse, ubi hac doctrina sonat, nec alibi esse, ut Christus, Si quis diligit (inquit) me, sermonem meum serua-bit, & pater meus diliget eum, & veniemus ad eum & mansio-

nem apud eum faciemus. Ideo
semper, ut monui, nobis in conspe-
ctu sit hic codex, & sit norma do-
ctrinae, consiliorum, & uniuersae gu-
bernationis vitae nostrae.

Claudo etiam hunc librum,
quemadmodum Seruator noster
in patria docens Clausum librum
ministro reddit: ut commonefias,
hunc librum & doctrinam in eo
comprehensam non in his duntax-
at pagellis legi, sed etiam intimis
tui cordis penetralibus tenacissi-
mè firmissimeq; concludi Diuinoq;
Spiritu obsignari oportere; ut E-
saias precatur: Liga testimonium,
obsigna legem tuam in discipulis
meis.

III PILEVS

Addo

*Addo & Pileum, vetus insigne
docentium, & hoc ritum admo-
neo, oportere in Ecclesia Doctores,
discipulos, & studia esse. Etsi e-
nim doctrina Ecclesie unica est
comprehensa certis libris & quasi
literis certis, ut legi & relegi
queat: tamen saepe dictum aut scri-
ptum aliquod collatione scriptu-
rarum declarandum & illustran-
dum est. Et cum saepe prophani
transforment verba scripturae in
prophanas sententias, novasq; gi-
gnant opiniones, vocem fidelium
interpretum Deus in ministerio
vult sonare: ut propagetur una
& perpetua sententia in Ecclesia
& refutentur novae interpretatio-
nes, ut cum Samosatensis corrup-*

D 3 peres

peret dictum: In principio erat
verbum, eo in loco personam &
~~in~~ significare, & adfirmabant
se hanc sententiam ab apostolis ac-
cepisse. Non enim frustra institutum
est ministerium docendi Euangelij,
imò DEus seruat in aliquibus
ministris eximiam lucem & donum
interpretationis, quos gubernat
Spiritu Sancto. Sint igitur testes
aliqui fideles id est incorrupti
doctores, sint discipuli piij, sint
studia, ut confirmentur in men-
tibus vera sententia. sicut monet
dictum Samsonis: Nisi mea vitula
arassetis, non inuenissetis. Non
dicam iam de modestia seruanda
cum in omni sermone & gestu tum
in vestitu, de quibus etiam hac
ceremonia nos commonefacit. Le-

uitatis enim & inconstantia in-
dicium est affectatio nouitatis in
vestitu: & honestus habitus ad au-
gendam dignitatem & existima-
tionem conducit. De his & si-
milibus nos hic ritus impositionis
pileorum in promotionibus & ma-
nuum in ordinatione ministrorum
admonet, qui uterq; fortasse or-
tus est ex vetustissima Ecclesia Is-
raelitica consuetudine, nimirum,
quòd, cum Aaron summus ponti-
fex & Doctor Ecclesie in populo
renunciandus esset, Deus mandat
capiti eius Tiaram & filijs ipsius
mitras & victimis & sacerdoti-
bus consecratis manus imponi. Si-
gnificat igitur huius Doctoribus
& ministris Euangelij excitatis & vocatis à

D 4

Deo

Deo benedici & eosdem vi-
ctimas fieri, sustinenda ipsis o-
dia, obtrectiones, arumnas & sup-
plicia propter veritatis confes-
sionem. Crux enim est qua terribili-
ter circumdat Ecclesiam ac pra-
cipue Doctores & ministros E-
uangelij, ut inquit Filius Dei: Si
quis vult me sequi, tollat crucem
suam, & me sequatur. Hic est Dei
processus, & hoc modo processit De-
us cum Moyse stante in littore
maris rubri, & cū Daniele obfesso
leonibus & c. Nemo sibi promittat,
quod Euangelium non promittit,
inquit Augustinus: Non nobis
promittunt scriptura nostra in
hoc seculo, nisi tribulationes,
pressuras, angustias, augmenta do-
lorum

lorum, abundantiam tentationum: ad ista nos præcipuè paremus, ne imparati deficiamus. Hæc quàm vera sint, seniores experti sunt, & aliqui non seniores: sed tamen inter has tribulationes in hoc ipso processu Deus pios sustentat & umbraculo filij sui mirabiliter protegit & defendit, ut Christus prædicat & promittit opem: Eritis odio omnibus hominibus propter nomen meum, sed capillus de capite vestro non peribit.

A N N V L V S

Ingenuitatis ac fidei ac dignitatis vetus & illustre insigne est annulus aureus: Quod ornamentum
D S etiam

etiam tibi tribuo, ut hoc tū de re-
tinenda puritate vera ac sincera
de Deo doctrina, quam scriptura
auro obryzo confert, tum de fide-
litate in toto ministerio Ecclesie,
sponsa filij Dei tibi commmendata
occasionem sæpius cogitandi tibi
præberi videas, Atq; simul etiam
te in eorum virorum ordinem
euehi consideres, qui præcipuè sa-
lutarem Ecclesie Reiq; publicæ o-
peram nauant. Sic Liniio teste a-
pud Romanos annulus aureus e-
questrem ordinem à reliqua mul-
titudine discernebat, nec cui-
quam nisi equiti id insigne gerere
licebat.

COM-

V. COMPLEXVS ET OSCVLVM

Addo etiam Osculū atq; Complexum: quibus admonemur de fædere concordia, quod inter Professores vera doctrina & concionatores perpetuum esse in primis debet: Non ambitione, non malevolentia, non odijs, non cupiditate vindictæ, non emulatione, non leuibus causis turbemus concordiam: sed memores simus precatio- nis filij Dei: qui in ultimo agone, maximè sollicitus de concordia, clamat ad Patrem: Pater sancte serua eos in nomine tuo quos dedi- sti mihi, ut in Nobis sint unum. Itaq; cordi sit nobis tetrastichon

illud

illud aureum & illustre :

*Sint vnum, doceant vnum, fateantur & vnum,
Qui bene de Christi nomine nomen habent,
Illorum nullis virtus animosa periculis
Cedat, et herosa tristitia mente ferat.*

Quod sancto regi Dania Christiano III tam carum fuit, sicut scribit Iohannes Flinnerus, ut eo mirifice sit delectatus, & posteriores (inquit) versus centies mihi accinere dignatus est, si videbat me tristiore: priores obijciebat in omnibus Ecclesiasticis, domesticis, & aulicis negotijs, saepe decies vno die.

Ad qua recitanda occasione harum ceremoniarum, qua in oculos incurrentes in promotionibus seruari solent, deueni: qua non instar ludorum scenicorum aut Theatricorum habenda sunt, nec
duntaxat

duntaxat ideo adiunguntur, ut hunc actum efficiant
spectabiliores dignitatemq; ordinis eorum qui hoc
gradu ornantur, & reuerentiam aspectantium & au-
scultantium, erga eosdem & ministerium eorum auge-
ant: sed potissimum ut sine vocationis eorum, argu-
menta & signa, ut ceremonijs hisce conspectis, tota
Ecclesia et Schola sit certa de eorum vocatione, de mo-
ribus de doctrina excellētia toti presbyterio probatā,
& illi ipsi quibus hic gradus confertur subinde ha-
rum admonitionum sint memores & in primis studij
concordia in Deo Non enim (ut Basilius inquit)
tam opus est sinistra dexterā, quā Ecclesie con-
cordiā Itaq; ut pectus filij Dei ardet petens Docto-
rum concordiam: ita nos quoq; accendamus amore
concordie, & cedentes vbi cedendum est, cohibea-
mus frenemusq; impetus, qui semper temere moue-
nt discordias: que quanq; inuicio parue sunt, tamen
paulo post magnas excitant dissipaciones, & in-
flammati animi nouas excogitant & inuicatas
in Theologia locutiones, & dogmata gloriam Dei le-
dētia, & saepe faces sunt maiorum motuum & tu-
multuum. Quare tueamur piam Ecclesiarum nostra-
rum *orthodoxiam* & *orthodoxiam* & foueamus commu-
nem consociationem, & cū omnibus hominibus (quan-
tum quidem in nobis est) pacem colamus & pia
fraternitate ac moderacione aliorum nauos & errata
sanemus: ut vera Dei noticia inter homines con-
seruetur

seruetur & eadem longè lateq; spargatur. Qui duo
pracipui fines & duo mandata summa sunt, in
docendo, in consulendo, in totius vitæ gubernatione in-
tuenda & obseruanda: sicut vota filij Dei adeo ar-
dentia hisce duabus de rebus nobis proponuntur, ve
nulla ardentiora in cælo aut terra unquam audita
sint, Et Apostolus dicit: cum omni humilitate, cum
mansuetudine & longa patientia tolerate vos inui-
cem, in caritate, solliciti seruare vnitatem spiritus
in vinculo pacis. Inq; Deo sit mēs vna sit vnus amor.

PRECATIO

Deniq;, cum sine Deo nihil feliciter succedat, &
Deo non dante & iuuante nihil efficiat honor & la-
bor, nullaq; hominum studia & ministeria sint pro-
spera & Ecclesiæ salutaria non gubernante Deo, qui
benignissimus non tantum mandauit seuerè, ve
ipsum inuocemus, sed etiam clementissimè promi-
sit se inuocantes certò exauditurum esse, toto pectore
oro atq; obsecro **DEVM** fontem omnis sapientia,
& felicitatis, ve propter filium vngenum Domi-
num nostrum **IESVM CHRISTVM** suo Spiritu-
sancto te & nos omnes & singulos doceat, adiu-
uet, regat, & pios motus ad veram fidem, recta
studia, salutaria consilia & actiones ipsi gratas in
nobis accendat, nos clementer custodiat, potenter seruet,
benignissimè faciat vasa misericordiæ ipsum in omni
æternitate summa letitia summis laudibus celebratura.

EPI.

EPIGRAMMA
 AD MAGNIFICVM A-
 cademiæ Rostochiensis Rectorem, D.
 IOHANNEM FREDERVM,
 virum Reuerendum & CL.
 collegam & amicum
 colendum.

ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ ἄδ' ἢ πολλῶν ἀγνέζιον ἄλλων
 Ἐπίον ΙΩΑΝΝΗΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ
 δεχθεῖσα.

Τῆς κ' δ' ἀπὸ σέ μοι καταλείβεται ὄψις μελίγρους,
 Δεῦρ' ἴδι γὰρ νεότης, ἔπῳνον τόνδε γεραίρος,
 Μακρόν τ' εὖ πράττειν λέγει ΕΙΡΗΝΑΙΩ ἀγαυῷ,
 Οὐ μὲν δ' αὖθις δώσῃ κ' μείζον' ὁμοίως.

M. IOHANNES POSSELIVS.
 AD EVNDEM.

IN Dominum pietas, stelerata in crimina Zelus,
 Et regum nullis pectora fracta minis,
 Intrepidæ, exilij spernax constantia mentis:
 Prestanti ingenio lingua diserta comes.
 Hæc si Theologo cuiquam fulsere uetusto:
 CHRYSOSTMVS nulli iure secundus erit.
 Hunc tua clara virum dum laudat, auuncule, PEITHO:
 Laudat donantem lumina tanta Deum.

M. MARTINVS BRASCHIVS.

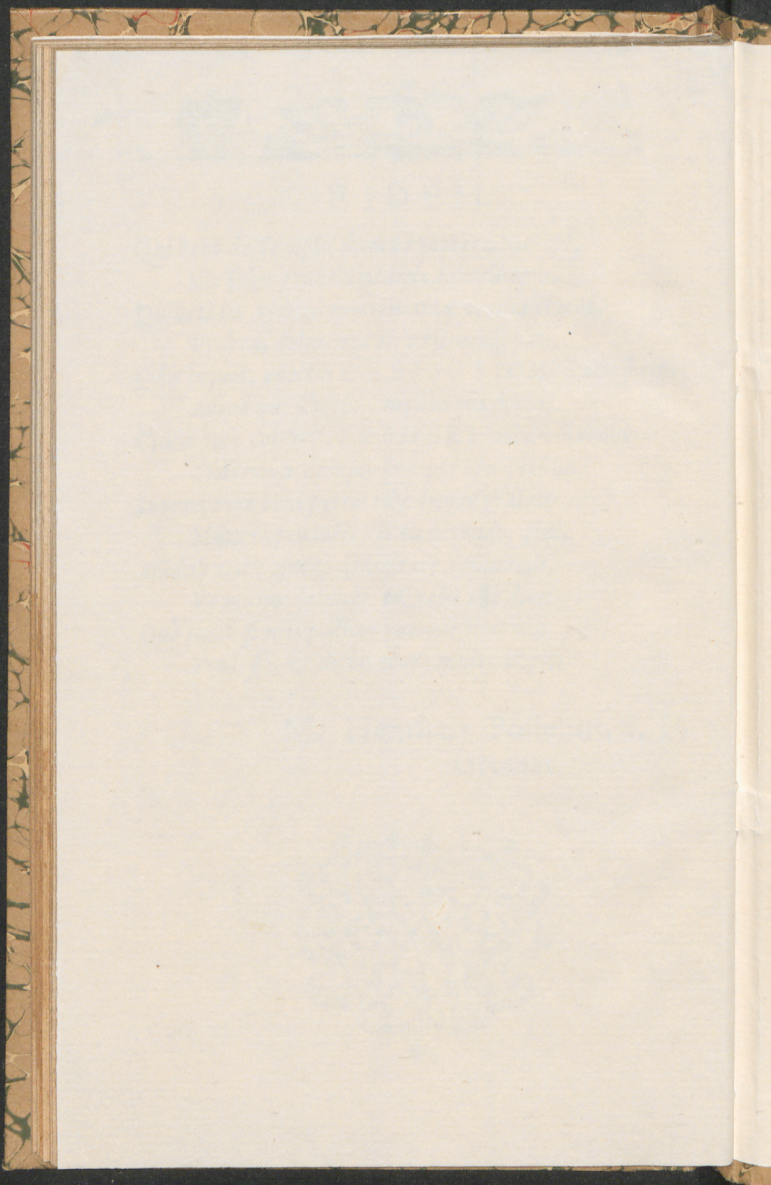

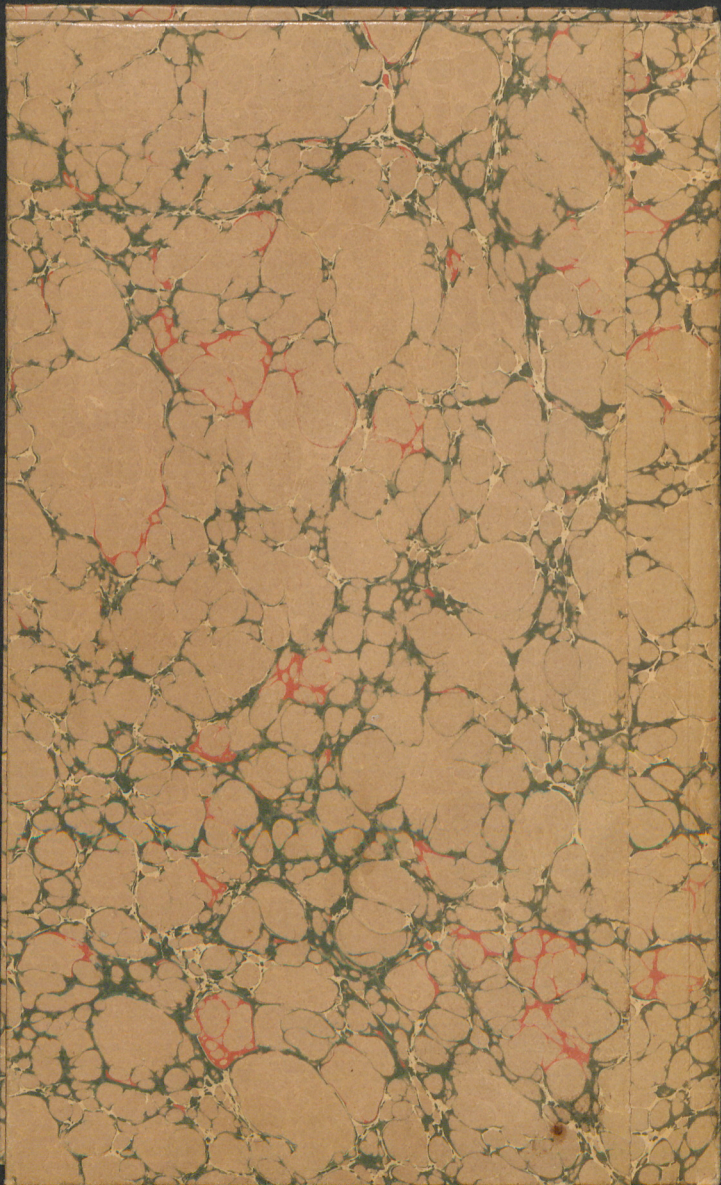
E I D E M.

Qui bene de Templis studet exoptatq; mereri,
Ille subit grandis grande laboris opus.
Quinetiam videas meritis ante omnia claros,
Probra, dolos, rixas, exiliumq; pati.
Quæ loquor, edoctus CHRYSO STOMVS attestatur,
Aurea qui scripsit, mellea qui docuit.
Cuius Res celebris FREDERI voce volabunt
Doctorum dempto sine per ora virum.
Ingenij ergo boni fuerit tibi dicere gratis
Munere pro tali, Vir Reuerende, pius.
Asiduis votis quoq; sollicitare tonantem,
Ut multos saluum te vesit esse dies:
Quò possis simili posthac ratione Iuuentæ
Prodesse, & doctis edere multa libris.

M. Henricus Posselius. I. F.
faciebat.

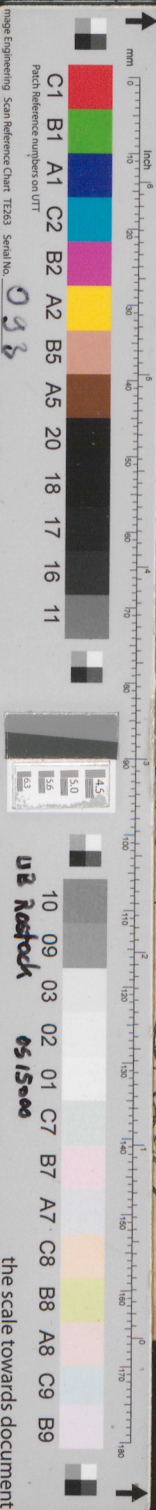

Image Engineering Scan Reference Chart TE263 Serial No.

093

UB Rostock

0515000

the scale towards document

IDEM.

det exoptatq, mereri,
grande laboris opus.
ritis ante omnia claros,
cas, exiliumq, pati.
HRYSO STOMVS attestatur,
, mellea qui docuit.
REDERI voce volabunt
to sine per ora virum.
t tibi dicere gratis
Vir Reuerende, pius.
llicitare tonantem,
u te velit esse dies:
ac ratione Iuuentæ
is edere multa libris.

Henricus Posselius. I. F.
faciebat.

Qui be
Il
Quinet
F
Que lo
A
Cuius
I
Ingeni
I
Asidu
I
Quò p